

Nonnetje gereanimeerd

Vreest niet; het gaat niet over de hartstilstand van een religieuze mevrouw na het aanschouwen van de poel van wereldse zonden die wij sociëteit noemen. Het gaat over erfgoed. Maritiem erfgoed, wel te verstaan, vernoemd naar een eendachtig geval dat qua kleurstelling wel iets heeft van een non, dus we mogen vrijuit schrijven. Het 'Nonnetje' is een klassieke mahoniehouten wherry die thans dankzij sponsoring van een trouwe roeier wordt gerestaureerd. Ondanks deze rauwe tijden van zinkende beurzen een voorbeeld dat aanmoediging verdient.

In de vreeze des haards

'De Maas' heeft, zoals ouderen wellicht weten, bij de Plantage een eigen Jurassic Squadron, uitgerust met klassieke overnaadse wherries. Deze rivierroeiers zijn overlevenden van het Trekvogeltijdperk. In die jaren hadden de rivieren rond Rotterdam nog 'zachte' oevers vol sappige gorzen en romantische kreekjes, waaraan menig Maaslid zijn of haar ontstaan dankt. De rivierroeiers houden, vaak tot op verrassend hoge leeftijd, vol dat het in deze jaren van modal shift en snelle shuttles nog steeds leuk is op de rivier en maken indrukwekkende tochten. Hun antieke boten vergen veel onderhoud, maar de rivierroeiers doen daar zelf erg veel aan. 'De Maas' kan de rijkdom van al dit maritiem erfgoed daardoor genieten zonder daar al te zware lasten voor te dragen.

Maar waarom zouden we dat willen?

Wat een vraag! 'De Maas' is één en al cultureel erfgoed. De ambiance waaraan wij

hechten, dat verplichte jasje/dasje ondanks royal disapproval op dat punt, het pinguinpak bij Heeren-diner, die oude schilderijen, modellen en echte wherry in de sociëteit, en zelfs de habituele wellevendheid en aandacht voor elkaar die het leven binnen 'De Maas' kenmerken, zijn met uitsterven bedreigde kenmerken van cultuur die nochtans het behouden waard zijn. Hetzelfde geldt in een roei- en zeilvereniging natuurlijk zeker voor maritiem erfgoed. Als oud-penvoerder van het Common European Maritime Heritage Congress breek ik een lans voor maritiem erfgoed. Het zeilend erfgoed geniet binnen de vereniging al ruime aandacht, getuige de drie beroemde Sparkman & Stephens jachten, een flinke vloot platbodems en klassieke scherpe jachten onder de Maasvlag. Alle reden het roeiend erfgoed evenmin in de open haard te duwen. Een beetje plastic moet weliswaar kunnen, uiteindelijk hebben sommige Plantageroeiers ook al gewrichten van roestvrij staal, maar echt in trek zijn de drie Kelten wherries ('K3') bij de Plantage toch niet. Overigens is dat wel wonderlijk, aangezien de boten lichter en veiliger zijn dan het antiek, maar het gevoel wil ook wat, zo niet alles en als het Jurassic Squadron ze nou zelf onderhoudt....

Maecenas

Probleem: zo'n exquise overnaadse schoonheid kun je niet aan iedere timmerman meegeven als een gangetje of spantje moet worden vervangen. Werk dat de deskundigheid van de zelfwerkzame leden overstijgt vergt een vakman en John

Schouten heeft zijn handen al vol aan het materieel van de Rotte. Overzien we het veld van botenbouwers die je op dun overnaads kunt loslaten dan zijn we in Nederland snel klaar. Je vindt ze niet op de Hiswa. De resterende vaderlandse bouwer van roeimaterieel is Lambrechtsen & Meijer in Sneek, waar inmiddels zowel het Busman- als het Keltenprogramma worden gebouwd.

Nonnetje, in 1929 overnaads mahonie geklonken op eiken spanten, lekte, tobde met veel kapotte inhouten, gescheurde buikdenning en een ingezakt stuurstoeltje, voldoende om de ooit grote populariteit in de afschrijving te drukken. Een facelift was dringend nodig, maar dan wel door een deskundige. Wie kent niet het schrikkelijk exemplaar van Lady Cunard, 'who'd had so many facelifts that she couldn't smile without uncrossing her legs'?

Materieel-commissaris Jaap Smit herinnerde zich zijn vroegere overbuurman, botenbouwer Benno Rexwinkel te Dordrecht. Thans is deze bekende Nederlander, sinds hij de vermolmde Noorse Volksboot van De Waterkampioen mag restaureren, maar hij had wel trek in onze Non. Uiteraard zou Benno daar, als kleine zelfstandige, wel een serieus notaatje voor moeten sturen. Penningmeester keek 'zûnig'. Zo niet twee leden, scheepsbouwer G.J. Boele en zijn roeimaat H.F. van den

Hoven. Was er voor hen leven na de Non? Niet voor te stellen. Geen boot waar beide heren zo graag in roeien als het Nonnetje. 'Restaureren, maar stuur eerst de offerte.' Die vond genade en Benno mocht aan de slag. Zo gaan de dingen bij 'De Maas'. Althans, zo kunnen ze gaan.

Nonnetje kon naar Dordrecht en werd buitenom kaal gehaald, zoals dat met nonnetjes pleegt te geschieden. Scheuren in de gangen werden dichtgelijmd, 15 spantjes werden vervangen. Bij de uitleggers zaten gezaagde eiken spanten die op de daar werkende krachten niet berekend waren gebleken; althans niet 73 jaar achter elkaar. Die zijn vervangen door gelamineerde

spanten. De stuurstoel is gerestaureerd inclusief het vlechtwerk in de rugleuning. De naden van de buikdenning zijn uitgefreesd en gerubberd. Op het moment van schrijven wordt de boot van buiten opnieuw gelakt en komt daarna het lakwerk binnen aan de beurt. Toen Benno het Maasvlaggetje op de boeg minitieuus wilde overschilderen greep Jaap Smit in; het mag een stickertje worden. Toch ziet de Non er nu al buitengewoon chique uit; geen spoor van de gelofte van armoe van vroeger. We wijzen graag op dit edele voorbeeld van cultuurreddend doneren, want er liggen nog paar oude dames op een facelift te wachten.

HV

